

Sven Svennerud

F. 1947

Verksamhetsperiod på Ringhals: 1972 – 2009

Intervjuad: februari 2013

”Ringhals har varit bra på att ta tillvara och stötta mig i min utveckling. Jag har hela tiden känt mig omhändertagen när man varit färdig på ett ställe har man lotsats över till något nytt område och fått jobba igenom det.”

Sven Svennerud, född 29/8 1947 i Växjö flyttade som åttaåring till Kalmar med familjen, och blev kvar där tills han tog studenten. Svens far arbetade på Riksbanken och hans mor var lärare. Han har en syster som är fem år äldre och hon blev lärare i naturvetenskapliga ämnen på gymnasiet.

Sven läste till civilingenjör i Lund under fyra år, och sedan låg han i lumpen; däremellan hann han gifta sig med sin Wanja 1970 och de fick två barn.

När Sven gick på maskinlinjen på Tekniska Högskolan i Lund hade han en professor som förestod sektionen för Kraft- och Värmeteknik och som pratade så varmt om hur elbehovet skulle öka i Sverige. Det var ganska ont om jobb vid den tiden, så när det var dags att välja inriktning verkade det därför lovande. På den vägen gick det och då passade det jobb på Ringhals som lystes ut bra. Sven gick direkt från studierna till arbete på Ringhals där han startade sin karriär 1972.

Spännande i Bua

Familjen bodde i Lund och Sven hade knappt varit på Väst-kusten. Han och hustrun tyckte det var spännande och ett stort lyft när de kom till Bua 1972. Det första tre åren bodde de i hyreslägenhet, sedan köpte de ett av Skånehusen på Norra Kärrsvägen. Barnen var bara ett och två år gamla vid flytten,

Sven säger att familjen alltid trivts i byn och njuter av naturen, klipporna och havet. Däremot var det lite trögt och har tagit lång tid att komma in i bygemenskapen. Men det fanns ju många ringhalsare så de bildade sin bekantskapskrets bland kollegorna.

Sven kände sig väldigt välkommen på Ringhals och fick en

Sven Svennerud - en av kärnkraftens pionjärer

bra introduktion med att gå flera utbildningar.

– Första året var det väldigt många kurser. Jag gick på den utbildning som var till för blivande reaktoroperatörer och skiftingenjörer. Parallellt med det byggdes anläggningen upp så därför hade provdriften ännu inte kommit igång. De höll på med provdriftinstruktioner och driftinstruktioner. Jämför man med hur det är nu så är genomgången mer saklig om hur Ringhals organisation fungerar och om regler och rutiner. Det fanns inte så mycket nerskrivet om detta då, minns Sven.

När provdrifterna började komma igång hände väldigt mycket, och man erfor olika uppstartsproblem.

– Jag var då på tryckvattenreaktorerna. Det var ju en relativt tidig anläggning och man var långt borta från Amerika, hemlandet för Westinghouse. En tidig källa till problem var laddningspumparna. Dessa gav upphov till stort mediaintresse.

Ett annan stor källa till krångel var bränslebytesutrustningen. Då man inte körde så mycket i början dröjde det ända till 1977 innan det var dags för det första bränslebytet. Det skedde under vatten och särskilt bökgig var passagen genom hålet mellan reaktorbyggnaden och bränslebyggnaden. Det var ett stort arbete att få utrustningen att fungera som den skulle. Sven minns att mycket fick byggas om. Dykare hyrdes in i stor omfattning.

– De första åren handlade det om att få fram underlag för provdrift först och främst åt driften. Det gällde driftinstruktioner för den återkommande driften samt driftorder för när man gick upp och ner samt när man skulle stoppa och starta.

Sven var med i provdriften och hade ansvaret för några system

under den. Bland annat hade Vattenfall/Ringhals bestämt att man skulle testa spraysystemet i inneslutningen. Detta ville inte Westinghouse för att det skulle skräpa ner så mycket. Men man tyckte ändå att det var bäst att göra det. Detta fick Sven ansvaret för. Det slutade med att de hittade en massa trasor från rörrengöringen som hade blivit kvarglömda i rören. Av fyra stråk var det ett eller två som inte alls hade den kapacitet som de skulle ha.

1979 blev Sven blockchef på tvåan och 1982 kvalitetschef på RQ. Runt 1987 avancerade han till stabschef och arbetade sedan som administrativ chef under två år. I samband med att Anders Hjorth kom blev han datachef och var så i sju år.

Det största jobbet som Sven initierade under sin tid som ansvarig för data kom när man insåg att det egenutvecklade administrativa datasystemet, RIS, måste ersättas. Så småningom hamnade Sven på ekonomin med ansvar för investeringsplaneringen. Där var han i 7 – 8 år och ansvarade för att hålla samman det stora reinvesteringsprogrammet.

Stöd i sin personliga utveckling

– Ringhals har varit bra på att ta tillvara och stötta mig i min utveckling, säger Sven. Jag har hela tiden känt mig omhändertagen. Har man varit färdig på ett ställe har man lotsats över till något nytt område och fått jobba igenom det.

Sven känner att han har varit med om att få bygga upp kvalitetsenheten, stabsenheten och att förändra datasystemet. Fram till när han sedan kom till investeringssidan hade investeringarna inte varit särskilt stora. De började bli omfattande och behövde lite bättre samordning.

– Ringhals har varit en mycket bra arbetsgivare, säger Sven. Det vittnar många som har jobbat på Ringhals om. Man har varit generösa när det gäller förmåner som Ringhallen och möjligheter att ta ledigt om det behövs vid sjukdom mm. Men han säger också att underhållspersonal kan ha andra meningar om detta då de ibland kunde bli utkallade i tid och otid. Fina kontor har man också.

På frågan vad som varit bäst under åren svarar Sven att han har varit på så många ställen och nästan varje gång har han tyckt att ”det här är det bästa jag har varit med om!”. Men när han tittar tillbaka så var provdriften väldigt intressant men det var också intressant att börja med kvalitetsrevisionerna.

– Då hade man jobbat på driften och märkt att en del var nog inte så bra och sedan fick man komma på kvalitetssidan och

gå igenom hur man arbetar och då hittade man förklaringar på varför det var som det var och kunde föreslå åtgärder. Utvecklingen har varit målmedveten men vad man kan tycka är att det är väldigt tungjobbat. Positivt är att man hela tiden har lyckats hålla reaktorerna igång och inte ens gett upp vid ett så svårt problem som till exempel branden på tvåan. Man tappade inte gnistan utan arbetade sig igenom problemen och efter ett år är man igång igen.

Saknade kompetensväxling

– Någoting som är negativt är att man, trots alla år som har gått, fortfarande inte har lyckats med att på ett bra sätt överföra kunskaper och erfarenheter från erfaren personal till dem som tar vid efter dem som har slutat, bytt jobb inom Ringhals eller pensionerats. Man skulle ha lagt mer tid på introduktion av ersättare och haft mer parallellgång för att överföra erfarenheter. Kompetensväxlingen borde ha styrts hårdare, konstaterar Sven.

”När vi fick starten av R3 och R4 uppskjuten kopplat till folkomröstningen var detta med ”gemensam fiende” snarare någonting som stärkte sammanhållningen inom Ringhals.”

Såg Sven Wollter från övervåningen

Sven tror att Ringhals kör blocken ett bra tag till och han tror att det nog byggs ett block till någon gång. När man fick starten av R3 och R4 uppskjuten kopplat till folkomröstningen tror han att detta med ”gemensam fiende” nog snarare var någonting som stärkte sammanhållningen inom Ringhals.

Påverkades Sven och hans familj av kärnkraftsomröstningen och debatten och demonstrationerna mot/om kärnkraften?

– Nej, det var inget som vi tog vid oss av, säger Sven. Vi hade fin utsikt från övervåningen när man samlades inför den stora marschen från Bua till Ringhals. Sven Wollter stod och höll ett tal inför marschen på ängen alldeles utanför där vi bor. Hela fältet var fullt och Sven Brunefors cyklade runt med ett kärnkraftpositivt plakat på pakethållaren.

Det var inte så att arbetsförhållandena påverkades i någon omfattning och man kände ingen osäkerhet heller. Three Mile Island-olyckan ledde naturligtvis till eftertankar men ett omfattande förbättringsprogram togs fram.

Sven tycker fortfarande att det är njutbart att bo på västkusten, Göteborg är väldigt fint och närheten till Landvetter är en fördel. Av barnen har det blivit ”vettigt folk”. En är läkare och en sjuksköterska, och fem barnbarn har det blivit. Svens fru, Wanja, var adjunkt på högstadiet inne i stan i många år och sedan i Blåshammar de sista åren. Hon började inte att jobba på allvar förrän barnen var 6 – 7 år.

Någon längtan tillbaka till Småland finns inte, de har inga planer på att flytta sedan Sven blev pensionär 2009.

– Det är njutbart. Man sköter sig själv och får styra sin dag själv. Man märker att en dag går fort och det är svårt att förstå hur man har kunnat jobba och ändå hunnit med det som man gör hemma. Man har lite mer kalas och umgås mer med sina vänner än tidigare.

Sven tränar tillsammans med 8-10 kamrater från den sista avdelning som han var på. De ses en gång i veckan. Så tar han allt Ringhals-skvaller till sig som går att få. Sedan är han på ryggympa på tisdagarna och där träffar han också flera ringhalsare.

Sven är med i valberedningen i Buas framtid. Han pular med huset och barnbarnen tar en del tid. Sedan har de huset på Fårö där de är några månader varje år. För övrigt reser de och läser mycket. Ett gott liv.

***”Livet som penionär är njutbart.
Man sköter sig själv och får styra sin dag
själv.”***

*Foto: Annika Örnborg
Intervjuad av Jan Sandgren*